

KRÁĽOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

ZÁHADA SIEDMICH
CIFERNÍKOV

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Agatha Christie: *The Seven Dials Mystery*
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Tento preklad vznikol s podporou Literárneho fondu.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Seven Dials Mystery Copyright © 1929 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Záhada Siedmich ciferníkov* © 2022 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Yolande de Kort / Arcangel

ISBN 978-80-220-2445-7

ÚVOD

Val McDermidová

Čo vieme o Agathe Christie? Napísala bezkonkurenčne veľa románov; v klasických detektívkach dokázala vymyslieť najneuveriteľnejšie zápletky; zmizla, stratila pamäť a objavila sa v Harrogate – spoznal ju člen hotelovej kapely, hráč na bendže; je autorkou *Pasce na myši*, najdlhšie uvádzanej hry v dejinách divadla; nevedela písať trilery.

Prečo odporúčam do pozornosti *Záhadu Siedmich ciferníkov*? Prečo nie – má všetky atribúty klasickej detektívky dvadsiatych rokov 20. storočia, aké uplatňovali A. E. W. Mason, Sapper a John Buchan. Konšpiračné plány, záhadní cudzinci, nádherné výkonné autá, nemecké hrozby, nebezpečenstvo ruského komunizmu, víkendové spoločnosti v panských sídlach, mladí muži ozbrojení pištoľami, odvážne devy – to všetko tam figuruje v hojnom počte.

Nezabúdajme na tajný spolok, ktorý sa stretáva za zamknutými dverami, členovia sú až takí maskovaní, že sa nepoznajú navzájom. To je predsa teritórium, v ktorom kraľujú Bulldog Drummond a Richard Hannay, nie Agatha Christie.

Omyl. *Záhadu Siedmich ciferníkov* však nie je triler, je to napodobenina, skoro až paródia na úporné snaženia spomínaných pánov. Je ironická, vtipná, vysmieva sa zo žánru, na ktorý sa ponáša, a, samozrejme, ponúka umne

skonštruovanú zápletku s typickým brilantným rozuzlením. „Áno,“ povieme si, „zas nás dostala.“ Keby niečo podobné urobil súčasný autor, ohrňali by sme nos, že je postmoderný, prešpekulovaný, metafiktívny...

Ale pozor, naozaj si môžeme myslieť, že Agatha Christie zosmiešňuje velikánov svojej doby, ktorí určovali pravidlá žánru? Dovoľme si podozrievať meštiacku manželku a matku z takej podvratnej činnosti? Veď by tým zahanbila siláckych ikonoklastov.

Faktom však ostáva, že *Záhada Siedmich ciferníkov* neapľnía zvyčajné očakávania.

Samozrejme, autorka aj tu ukazuje svoj dôvtip, no prejavuje sa aj ďalšia stránka, na ktorú sa neraz zabúda – nečudo, pri pohľade na strojené pózy na jej fotografiách – humor, vynachádzavosť, inteligencia, to všetko vždy završené prekvapením.

Podobné atribúty sa objavujú aj v prvom prípade s Jane Marplovou v osobe Griseldy, beznádejne neposlušnej manželky konzervatívneho vikára. Opakovane potom v ďalších románoch v postave Marplovej synovca, spisovateľa Raymonda Westa, ktorý sa ustavične snaží, ale bublina zakaždým spľasne.

V niekoľkých príbehoch s Hercuľom Poirotom nájdeme aj autorkinu výrazne komickú a zároveň najsilnejšie autobiografickú postavu – Ariadne Oliverovú. V tejto nemotornej, nekonvenčnej spisovateľke detektívok rozpoznávame veľa autorkiných čŕt.

Christie má belgického detektíva, na ktorého postupne zanevrie, Oliverová má svojho Fína. Stále si pritom vyčíta, prečo vytvorila depresívneho hrdinu z krajiny, o ktorej v podstate nič nevie a musí sa neprestajne niečo učiť. Sťažuje sa, že jej ho vydavateľ a čitatelia nedovolia zabiť, tak si ho obľúbili.

Toto všetko vyvoláva úsmev nad trpkým osudom samotnej Christie.

Hneď z prvého odseku *Záhady Siedmich ciferníkov* je nám jasné, že sme sa ocitli v bezstarostnom svete wodehousovskej letargie. Takýto úvod by ani v roku 1929 nenapísal nikto, kto by nemal v úmysle situáciu parodovať.

Sympatický mládenec Jimmy Thesiger bežal v Chimneys dolu širokým schodiskom – ponáhlal sa, bral schody po dva. Letel tak bezhlavo, že v hale sa takmer zrazil s majestátnym komorníkom Tredwellom – práve tadiaľ prechádzal s horúcou kávou. Len vďaka Tredwellovej duchaprítomnosti a mimoriadnej obratnosti nedošlo ku katastrofe.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa Thesiger. „Som posledný?“

Vymeňte si Bertieho Woostera za Jimmyho Thesigera a Jeevesa za Tredwella – a máte to. Asi nebudem ďaleko od pravdy, keď tvrdím, že Agatha Christie nechcela konkurovať Buchanovi a Sammerovi.

Dnešní kritici jej často vyčítajú netolerantnosť a politickú nekorektnosť v postoji voči niektorým triedam a rasám. Je pravda, že často sa vyjadruje povýšenecky o nižších vrstvách, urážlivo voči Židom, Nemcom a Rusom – okrem iných. No odzrkadľuje tým vtedajší ženský pohľad príslušníkov triedy a generácie, do ktorej patrila. Bolo by čudné, keby prezentovala iné postoje. Ani taká feministická ikona ako Virginia Woolfová, ktorá písala približne v rovnakom čase, neponúka hlbší pohľad do života a túžob „kasty sluhov“.

To však mnohým nebráni v tom, aby na Agathu Christie neútočili ako na necitlivú snobku, ktorá ustrnula v rasových a triednych stereotypoch.

Má táto kritika váhu? Vždy som zastávala názor, že skutočnou skúškou presvedčenia človeka je jeho zmysel

pre humor. To, čo pokladá za smiešne, vypovedá o jeho zmýšľaní oveľa viac než akékoľvek seriózne mienené vyhlásenia. Napokon tí, z ktorých si uťahujeme, bývajú predmetom nášho najhlbšieho pohrdania.

Z čoho sa autorka vysmieva v tomto románe?

Po prvé, z aristokracie. Egoistický, nezúčastnený, schudobnený lord Caterham (už meno znie ako z ponurého predmestia) je vykreslený láskavo, ale tam, kde by ho Buchan a Sapper ukazovali ako postavu hodnú svojho postavenia, vážnosti a dôvery, Christie ho modeluje ako komickú figúrku – ešte aj jeho odvážna, nebojácna dcéra sa naňho blahosklonne díva zvrchu. Pôsobí ako blízky príbuzný Wodehouseovho lorda Emswortha.

Rovnako ironicky podáva autorka aj tému zbohatlíkov. Zosmiešňuje sira Oswalda a lady Coooteovcov – jeho kvôli prehnaným ambíciám, ju za to, že nie je schopná prekročiť svoj tieň a zbaviť sa úzkoprsého pohľadu, typického pre nižšiu strednú triedu. Preto k nej pristupuje pohľadovo aj služobníctvo. Manželovi zas nedochádza, ako málo mu priniesol titul a materiálny úspech.

Agatha Christie nešetrí ani vyššiu strednú triedu. *Záhada Siedmich ciferníkov* je zaľudnená neschopnými mladými mužmi, absolventmi Oxfordu a Cambridgea, nemohúcimi pracovníkmi ministerstva zahraničných vecí, ktorých musia neraz zachraňovať ženy. Sú to hlupáci, vyhýbajú sa katastrofám len so šťastím a vďaka tomu, že majú okolo seba správnych ľudí.

A čo je najdôležitejšie, zosmiešňuje aj predsudky. V románe je niekoľko postáv, o ktorých si automaticky vytvoríme mienku – záhadná grófka z východnej Európy, prízemný detektív zo Scotland Yardu, naoko bez fantázie... Všetko v línii vtedajších bigotných stereotypov.

Na konci však autorka všetky postoje poprevracia.

Netvrdím, že bola v skutočnosti skrytá radikálka a že sa usilovala podkopať úzkoprsú netolerantnosť svojej doby a triedy. To by bolo absurdné, Agatha Christie rozhodne nebola revolucionárka.

Ale nebola ani taká zarytá konzervatívka, ako sa všeobecne predpokladá. *Záhada Siedmich ciferníkov* je viac než len šikovný pokus obrátiť všetko hore nohami v mene princípu, že páchatelom je ten najmenej podozrivý. Podľa mňa je to jasný dôkaz, že videla svet triezvejšie a prísnejšie než tí, ktorí ju znevažujú.

Záhada Siedmich ciferníkov je dokonalý protijed pre tých, čo sa predávkovali klasickými anglickými detektívkami z medzivojnového obdobia. Stojí za prečítanie už len vzhľadom na to, ako umne sa autorka zahráva s očakávaniami čitateľa prostredníctvom šikovných trikov.

Má ruku kúzelníka. Pozor na očný klam – nielen v tejto knihe, ale aj vo všetkých ostatných.

O VČASNOM VSTÁVANÍ

1

Sympatický mládenec Jimmy Thesiger bežal v Chimneys dolu širokým schodiskom – ponáhal sa, bral schody po dva. Letel tak bezhlavo, že v hale sa takmer zrazil s majestátnym komorníkom Tredwellom – práve tadiaľ prechádzal s horúcou kávou. Len vďaka Tredwellovej duchaprítomnosti a mimoriadnej obratnosti nedošlo ku katastrofe.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa Jimmy. „Som posledný?“

„Nie, pane. Pán Wade ešte nezišiel dolu.“

„Chvalabohu,“ potešil sa mladý muž a vošiel do jedálne. Už tam sedela iba hostiteľka. Vrhla naňho vyčítavý po-

hľad a v Jimmym hrklo. Mal pocit, ako keď mu na trhu zabúdi zrak do oka mŕtvej tresky. Ale prečo sa naňho tak díva, prepánajána? Len preto, že tu na vidieku nezišiel dolu presne o pol desiatej? Je síce už štvrt' na dvanásť, áno, je to dosť výrazné meškanie, možno až za hranicou slušnosti, ale aj tak...

„Prepáčte, trochu som sa omeškal, lady Cooteová.“

„To nič,“ odvetila smutne.

V skutočnosti ju však neskoré príchody k stolu náramne poburovali. Prvých desať rokov po svadbe vedel sir Oswald Coote – vtedy ešte len obyčajný pán Coote – rozpútať hotové peklo, ak sa raňajky podávali čo len pol minúty po ôsmej. Vtedy sa lady Cooteová naučila pokladať nepresnosť za neodpustiteľný, ba smrteľný hriech. A zvyk je železná košeľa, ako sa vraví. Navyše sa vážne zamýšľala nad tým, čo dokážu pre ľudstvo vykonať mladí ľudia, keď nie sú schopní vstať ráno v primeranom čase. Sir Oswald hovorieval – novinárom aj iným –, že za svoj úspech vďačí práve skorému vstávaniu, striedmej životospráve a prísnemu dennému režimu.

Lady Cooteová bola vysoká pekná žena s tragickým výrazom tváre. Mala veľké melancholické oči a hlboký hlas. Keby maliar hľadal inšpiráciu na obraz *Ráchel oplakáva svoje deti*, nenašiel by lepšiu predlohu. Uplatnila by sa aj v melodráme ako nešťastná manželka, ktorá sa brodí snehovými závejmi.

Pri pohľade na ňu by si človek povedal, že ju trápi hlboký zármutok – v skutočnosti však nemala najmenšie problémy, iba ak tie, ktoré súviseli s manželovým raketovým vzostupom. V mladosti bola veselá a oslnivá, až po uši sa zaľúbila do Oswalda Cootea, ambiciózneho mladého muža z obchodu s bicyklami vedľa otcovho železiarstva. Boli spolu veľmi šťastní – najprv v dvojizbovom byte,

potom v malom domčeku, neskôr vo väčšom. Domy sa stále zväčšovali v závislosti od rozvoja podniku. Nedávno dosiahol sir Oswald také postavenie, že si mohol dovoliť najväčšie a najoslávnejšie anglické sídlo – Chimneys. Sídlo dýchalo históriou, a keď si ho na dva roky prenajal od markíza z Caterhamu, mal pocit, že dosiahol vrchol kariéry.

Lady Cooteová z toho až takú radosť nemala. Trpela samotou. V prvých rokoch manželstva boli jej hlavnou zábavkou rozhovory so slúžkou, aj neskôr, keď sa personál rozrástol, debata s ním naďalej ostávala jej hlavným rozptýlením. Ale teraz, keď sa domácnosť hemžila chyžnými a komorníkmi, keď v kuchyni kraľoval krdľu pomocníček zúrivy francúzsky kuchár, na všetko dohliadal majestátny majordómus a gazdiná, ktorá bola širšia než vyššia, pri každom kroku jej šušľali šaty a vŕzgala pod ňou dlážka – práve teraz sa lady Cooteová cítila ako na opustenom ostrove.

Zhlboka si vzdychla a vyšla von cez francúzske okno. Jimmymu Thesigerovi sa nesmierne uľavilo, nabral si ďalšiu porciu ľadviniek a slaniny.

Lady Cooteová chvíľu bezradne stála na terase. Potom nabrala odvalu a oslovila MacDonalda, hlavného záhradníka – práve si znaleckým okom prezeral svoje kráľovstvo. Bol si vedomý svojho postavenia a v jemu zverenej ríši panoval doslova despoticky.

Nervózne k nemu pristúpila.

„Dobré ráno, MacDonald.“

„Dobré ráno, milostpani.“

Rozprával tak, ako sa na hlavného záhradníka patrí – zachmúrene a dôstojne ako vládár na pohrebe.

„Tak mi napadlo, nemohli by sme dnes večer podávať ako dezert to neskoré hrozno?“

„Ešte nie je celkom zrelé,“ namietol.

Povedal to zdvorilo, no dôrazne.

„Aha,“ zarazila sa.

Pozbierala odvahu.

„Včera som sa zastavila v poslednom skleníku a ochutnala som ho. Bolo výborné.“

MacDonald ju zmrazil pohľadom. Začervenala sa, zľakla sa, či náhodou nebola neodpustiteľne bezočivá. Nebohá markíza z Caterhamu sa zrejme nikdy nedopustila takého prehrešku, že by vošla do vlastného skleníka a odtrhla by si bobuľu hrozna.

„Keby ste rozkázali, madam, dal by som vám priniesť celý stravec,“ napomenul ju prísne.

„Ďakujem za upozornenie,“ povedala, „nabudúce to tak urobím.“

„Opakujem, hrozno ešte nie je dosť zrelé na to, aby sme ho mohli oberať.“

„Asi nie,“ hlesla. „Radšej počkáme.“

MacDonald zaryto mlčal. Lady Cooteová opäť nabrala guráž.

„Chcela som s vami hovoriť o trávniku za ružovou záhradou. Myslela som, že by sme na ňom mohli hrať bowls.“

Prečo nie, pomyslela si. Vyzná sa predsa v anglickej histórii a vie, že sir Francis Drake a jeho vznešená spoločnosť hrali bowls vo chvíli, keď hliadky spozorovali španielsku námornú armádu. Je to teda rozhodne vhodná zábava a MacDonald proti nej nemôže namietiť. Nerátala však so základnou charakterovou črtou každého hlavného záhradníka – spochybníť každý návrh, ktorý mu predložia.

„Nedbám, prípadne by sa na to dal využiť,“ utrúsil nezáväzne.

Dalo sa to brať ako čiastočný súhlas, no pravým cieľom bolo vlákať ju do pasce.

„Keby sa trochu vyplel a... hm... a... pokosil a tak...“ povedala s nádejou v hlase.

„Áno, to by šlo,“ pripustil MacDonald. „Ale musel by som stiahnuť Williama zo spodného záhonu.“

„Och!“ zareagovala lady Cooteová nechápavo. Spodný záhon jej nič nehovoril, ale pochopila, že pre hlavného záhradníka je to neprekonateľná prekážka.

„A to by bola škoda,“ vysvetlil.

„Pravdaže,“ pritakala nevedno prečo, „veľká škoda.“ MacDonald na ňu prísne pozrel.

„Ale, samozrejme,“ dodal, „keby mi to milosťpani rozkázala...“

Odmíchal sa, no skrytá hrozba v predchádzajúcej vete úplne stačila. Lady Cooteová kapitulovala.

„Nie, nie,“ bránila sa. „Chápem vás, nech, nech William radšej pracuje tam, kde treba.“

„Tiež si myslím,“ vyhlásil.

„Áno,“ potvrdila, „máte úplnú pravdu.“

„Vedel som, že sa dohodneme, milosťpani.“

„Ako inak,“ šepla.

MacDonald nadvihol klobúk a odišiel.

Lady Cooteová si smutne vzdychla a nešťastne za ním hľadela. Z jedálne sa vynoril Jimmy Thesiger, prejedeny ľadvinkami a slaninou, zastal pri nej a vzdychol si z celkom iného dôvodu.

„Nádherný deň, však?“ poznamenal.

„Vážne?“ pozastavila sa. „Och, asi áno, ešte som si nestačila všimnúť.“

„Kde sú ostatní? Člnkujú sa na jazere?“

„Pravdepodobne. Ani by som sa nečudovala.“

Zvrtla sa na podpätku a vrátila sa dnu. Tredwell práve kontroloval kanvicu s kávou.

„Panebože,“ žasla. „Ten pán... pán...“

„Wade, madam?“

„Áno. Ešte stále nezišiel dolu?“

„Nie, madam.“

„Už je hrozne veľa hodín.“

„Áno, madam.“

„Prepánajána, dúfam, že sa konečne objaví.“

„Určite. Včera raňajkoval až o pol dvanástej.“

Pozrela sa na hodiny – bolo o desať minút dvanásť. Zaplavila ju vlna súcitu.

„Chápem, máte to ťažké, Tredwell, ešte ani nestihnete odpratať po raňajkách a o jednej už musíte podávať obed.“

„Som zvyknutý na vrtochy mladých pánov, madam.“

Snažil sa potlačiť vyčítavý tón, ale celkom sa mu nedarilo. Znelo to, akoby kardinál blahosklonne dával na vedomie Turkovi alebo inému nevercovi, že sa nevedomky, no predsa len prehrešil.

Lady Cooteovej v to predpoludnie druhý raz stúpila červeň do líc. Vtom sa našťastie otvorili dvere a do miestnosti nazrel serióznym mladík v okuliaroch.

„Á, tu ste,“ potešil sa. „Sir Oswald by s vami rád hovoril.“

„Už idem, pán Bateman.“

Lady Cooteová sa ponáhľala splniť misiu. Rupert Bateman, osobný tajomník sira Oswalda, vyšiel cez jedáleň na terasu, tam ešte stále postával Jimmy Thesiger.

„Zdravím, Opičiak,“ privítal ho. „Asi budem musieť ísť zabávať tie pojašené baby. Pôjdeš so mnou?“

Bateman pokrútil hlavou, prešiel cez terasu k dverám do knižnice a zmizol vnútri. Len čo ukázal chrbát, Jimmy sa uškrnul. Chodili spolu do školy, tam zakríknutého okuliarnateho chlapca nevedno prečo prezývali Opičiak Bongo.

Stále rovnaký somár ako vtedy, pomyslel si. Akoby vyznával krédo, že život treba brať vždy iba vážne.

Jimmy zívól a pomaly sa vliekol k jazeru. Všetky tri dievčatá boli tam. Jedna ako druhá, druhá ako tretia, rovnako ostrihané, len dve boli brunetky a jedna blondína. Tá, čo sa najviac chichúňala, sa volala Helen, druhá Nancy a tretej z neznámeho dôvodu hovorili Pusinka. Spoločnosť im robili dvaja priatelia Bill Eversleigh a Ronny Devereux, zamestnaní na ministerstve zahraničia výlučne tiež len na ozdobu.

„Ahoj!“ zakričala Nancy. Alebo Helen? „To je Jimmy? A kde je ten – ako sa volá?“

„Hádam nechceš naznačiť, že Gerry Wade ešte nevstal,“ ozval sa Bill Eversleigh. „S tým by sa už malo niečo robiť.“

„Ak to takto pôjde ďalej,“ vyhlásil Ronny Devereux, „tak jedného dňa úplne vynechá raňajky a vylezie z postele až na obed alebo na popoludňajší čaj.“

„Že sa nehanbí,“ poznamenala Pusinka, „lady Cootová je z toho na nervy. Čoraz viac mi pripomína slepku, ktorá by rada zniesla vajce, ale nemôže. Hotová katastrofa.“

„Vytiahnime ho z postele,“ navrhol Bill. „Pod', Jimmy!“

„Chcelo by to niečo delikátne.“ Pusinke sa páčilo slovo delikátne a často ho používala.

„Neviem byť delikátny,“ bránil sa Jimmy. „Nie som ten typ.“

„Tak vymyslime niečo, čo by sme mu zajtra vyviedli,“ navrhol Ronny. „Napríklad, že ho zobudíme o siedmej. Narobíme v dome taký hurhaj, že Tredwellovi odpadnú fúzy a rozbije čajník. Lady Cootová dostane hysterický záchvat, omdlie Billovi v náručí. Sir Oswald povie len: Ha! A oceľ stúpne na burze o bod a päť osmín. Bonga to

natoľko vyvedie z miery, že odhodí okuliare a podupe po nich.“

„Nepoznáš Gerryho,“ oponoval Jimmy. „Podľa mňa by pomohli iba litre studenej vody. Aj tak sa obávam, že by sa len otočil na druhú stranu a spal by ďalej.“

„Veru, musíme vyšpekulovať niečo delikátnejšie,“ usúdila Pusinka.

„Ale čo?“ dumal Ronny. Nikto mu nevedel odpovedať.

„Musíme predsa na niečo prísť. Komu to najlepšie myslí?“

„Bongovi,“ vyhlásil Jimmy. „Aha, tam je, zas sa niekam ponáhľa. Odjakživa bol hlavička, vždy, keď sme niečo potrebovali, obrátili sme sa naňho. Predostrieme mu náš problém.“

Rupert Bateman si trpezlivo vypočul trochu nesúvislú požiadavku. Pristúpil k nej ako človek, ktorého zastavili v behu – bez dlhého váhania vychrilil odpoveď a utekal ďalej.

„Budík,“ vyhrkol. „Aj ja ho mám, aby som nezaspal. Keď len tak potichu prinesú ranný čaj, nie vždy vás to preberie.“

A už ho nebolo.

„Čože?“ pokrútil hlavou Ronny. „Gerry Wade by potreboval najmenej desať budíkov.“

„Jasné! Už to mám!“ potešil sa Bill. „Vyberieme sa do Market Basingu a každý z nás kúpi jeden.“

Mládež sa rozosmiala a dohoda bola raz-dva spečatená. Bill s Ronnym išli po autá, Jimmyho poverili, aby preskúmal situáciu v jedálni. Veľmi rýchlo sa vrátil.

„Už je tam. Doháňa zameškané, napcháva sa hriankami s džemom. Možno bude chcieť ísť s nami, treba mu v tom zabrániť.“

Rozhodli sa, že do veci zasvätia lady Cootovú a poveria ju, aby ho zdržala. Úlohy sa ujali Jimmy, Nancy a Helen. Domáca pani bola prekvapená, no vyšla im v ústrety.

„Kanadský žartík? Ale dáte pozor, však, drahí? Dúfam, že nepoškodíte nábytok alebo niečo iné, ak ho budete oblievať vodou. Na budúci týždeň sa nám skončí prenájom, vraciame dom lordovi Caterhamovi, takže...“

„Nebojte sa, lady Cooteová,“ ubezpečoval ju Jimmy, práve dobehol z garáže. „Jeho dcéra Bundle Brentová je moja dobrá kamarátka. Garantujem vám, že keby tu bola, schválila by nám to, môžete mi veriť. Ubezpečujem vás, že nespôsobíme nijakú škodu. Všetko prebehne hladko.“

„Delikátne,“ potvrdila Pusinka.

Keď vyšiel Gerald Wade na terasu, lady Cooteová mu smutne vykročila v ústrety. Jimmy Thesiger bol blondiak s anjelským výrazom, no o Geraldovi to platilo dvojnásobne. Vyzeral neuveriteľne nevinne, doslova bezducho – Jimmy pôsobil v porovnaní s ním ako geniálny mysliteľ.

„Dobré ráno, madam,“ pozdravil ju. „Kde sú všetci?“

„Odišli do Market Basingu,“ vysvetlila mu.

„Načo?“

„Chystajú nejaký žartík,“ odvetila lady Cooteová hlbokým melancholickým hlasom.

„Nie je na také veci ešte priskoro?“ čudoval sa Wade.

„Veď už je takmer obed,“ namietala.

„Obávam sa, že som sa dnes trochu omeškal,“ dojemne úprimne sa ospravedlňoval mladý muž. „Neviem, čím to je, ale kdekoľvek som, vždy prídem na raňajky posledný.“

„Naozaj zvláštne,“ poznamenala lady Cooteová.

„Nechápem prečo,“ meditoval.

„Čo keby ste sa pokúsili skôr vstať?“ poradila mu.

„Och!“ zháčil sa. Jednoduchosť jej návrhu ho doslova ohromila.

Lady Cooteová pokračovala so všetkou vážnosťou.

„Sir Oswald vraví, že nič tak neprospeje mladému člo-

veku, ktorý chce v živote niečo dosiahnuť, ako pevný denný režim.“

„Samozrejme,“ pripustil. „V Londýne sa toho držím, najneskôr o jedenástej už musím sedieť na starom dobrom ministerstve zahraničia. Nemyslíte si, že som flákač. Počujte, máte tu nádherné kvety, tam dolu na spodnom záhone. Nevieť si spomenúť, ako sa volajú, aj sestra ich má, také fialové. Potrpí si na záhradu.“

Lady Coteovú to okamžite zaujalo, spomenula si na nekonečné krivdy.

„Akých máte záhradníkov?“ spýtala sa.

„Len jedného. Podľa mňa je to starý somár. Neschopný, ale urobí, čo sa mu prikáže. Aj to je niečo, nie?“

Lady Coteová súhlasila tak precítene, že by jej mohla závidieť aj charakterová herečka.

V tom čase už úspešne prebiehala expedícia do Market Basingu. Majiteľ hodinárstva bol šokovaný náhlym dobytím.

„Škoda, že tu s nami nie je Bundle,“ mudroval Bill. „Však, Jimmy? Určite by sa vám páčila. Nepokazí žiadnu zábavu a neuveriteľne jej to páli. Poznáš ju, Ronny?“

Ronny pokrútil hlavou.

„Čože? Kde žiješ? Je fakt úžasná.“

„Môžeš byť trochu delikátnejší?“ napomenula ho Pusinka. „Prestaň sa rozplývať a sústreď sa na to, prečo sme tu.“

Majiteľ hodinárstva pán Murgatroyd sa rozhovoril.

„Ak vám smiem poradiť, slečna, nekupujte tento za sedem šilingov a jedenásť pencí. Nie že by nebol dobrý, to by som si nedovolil tvrdiť, no vrelo odporúčam ten za desať šilingov a šesť pencí. Je trochu drahší, ale spoľahlivosť nadovšetko. Bol by som nerád, keby ste potom...“

Všetkým bolo jasné, že pána Murgatroyda bude treba vypnúť ako rádio.

„Netreba, aby fungovali večne,“ vyhlásila Nancy.

„Stačí jeden deň,“ dodala Helen.

„Nemusia byť delikátne,“ pridala sa Pusinka, „naopak, nech len poriadne zvonia.“

„Chceme...“ začal Bill, ale nestihol dokončiť, lebo Jimmy, technický typ, rýchlo odhalil systém fungovania a nasledujúcich päť minút sa obchod otriasal nekonečným drnčaním.

Nakoniec vybrali šesť najhlučnejších budíkov.

„Viete čo,“ navrhol Ronny, „kúpim jeden aj za Bonga. Bol to jeho nápad, nemali by sme ho vynechať. Nech je zastúpený aj on.“

„Správne,“ pochválil ho Bill. „Ja vezmem ďalší za lady Cooteovú. Čím viac ich bude, tým lepšie. Veď nám veľmi pomohla. Pravdepodobne teraz debatuje s dobrákom Gerrym.“

A naozaj, práve v tej chvíli mu lady Cooteová rozprávala siahodlhý príbeh o MacDonalдови a výstave broskýň. Už dlho sa necítila tak dobre.

Murgatroyd zinkasoval peniaze, zabalil budíky a nechápavo sa díval za odchádzajúcimi autami. Bohatí mladí ľudia sa vedia zabávať, pomyslel si, len niekedy ťažko pochopiť, aký to má zmysel. S úľavou sa začal venovať vikárovej manželke, zháňala kanvicu, z ktorej pri nalievaní nekvapká.

O BUDÍKoch

2

„Musíme vymyslieť, kam ich dáme.“

Bolo po večeri a otázka smerovala k pani Cooteovej. Nečakane ju zachránil manžel – navrhol partiu bridžu, aj keď *navrhol* nie je celkom výstižné slovo. Sir Oswald – ako sa patrí na kapitána priemyslu – len vyjad-

ril želanie a jeho okolie sa okamžite predháňalo v tom, ako mu ho splniť.

Rupert Bateman a sir Oswald hrali spolu proti lady Cooteovej a Geraldovi Wadeovi. Bolo to pomerne šťastné rozloženie síl. Sir Oswald hral veľmi dobre – napokon, darilo sa mu vo všetkom, do čoho sa pustil. Preto si poptrpel na rovnocenného partnera a Bateman bol nielen vynikajúci tajomník, ale aj výborný kartár. Komunikovali spolu výhradne pri licitácii, z úst im vychádzali iba krátkučké povely: dva bez tromfov, kontra, tri piky. Zato lady Cooteová a Gerald Wade medzi sebou priateľsky debatovali. „Toto ste zahráli skvele, partnerka,“ nezabudol ju pochváliť mladý muž po každom zdvihu. Nebola na také niečo zvyknutá, pôsobilo to ako balzam na jej sebavedomie. Navyše im išla karta.

Ostatní mali tancovať pri rádiu v plesovej sále, ale v skutočnosti sa zhrkli pred Wadeovou izbou, tlmene sa chichúňali a budíky hlasno tikali.

„Dajme ich pekne do radu pod posteľ,“ navrhol Jimmy.

„Ako ich nastavíme? Myslím, na koľkú? Všetky rovnako, alebo majú zvonieť po sebe?“

Rozprúdila sa vzrušená diskusia. Jedna časť tvrdila, že spáč, ako je Gerald, potrebuje sústredenú drnčanie ôsmich budíkov naraz, druhá skupinka sa prihovárala za postupné, a teda dlhšie zvonenie.

Zvíťazila druhá. Nastavili teda budíky tak, aby začali zvonieť od pol siedmej.

„Dúfajme, že to preňho bude riadna príučka,“ zastrájal sa Bill.

„Bravó!“ pochválila ho Pusinka.

Len čo začali ukryvať budíky, vypukol poplach.

„Pozor!“ zhíkol Billy. „Nieкто ide hore.“

Nastala panika.

„Len pokoj,“ chlácholil ich Jimmy, „to je Bongo.“

Rupert Bateman využil krátku prestávku a šiel si do izby po vreckovku. Pristavil sa a zhodnotil situáciu.

„Bude počuť tikanie, keď pôjde spať.“

Sprisahanci sa zarazili.

„Čo som hovoril,“ s obdivom vyhlásil Jimmy, „Bongo je hlavička.“

Oslavovaný génius pokračoval na ceste do svojej izby.

„To je fakt.“ Ronny Devereux naklonil hlavu a natiahol uši. „Osem budíkov dokopy robí sakramentský štabarc. To si musí všimnúť aj taký ťulpas, ako je Gerry. Dôjde mu, že sa niečo deje.“

„Len či ozaj je,“ zapochyboval Jimmy Thesiger.

„Či je čo?“

„Taký ťulpas, ako si myslíme.“

Ronny naňho vytreštil oči.

„Veď ho všetci poznáme.“

„A si si istý?“ spýtal sa Jimmy. „Neraz mi zišlo na um, že nikto nemôže byť až taký trubiroh, za akého sa vydáva.“

Všetci sa naňho pozreli. Aj Ronny zvažnel.

„Tebe to teda páli, Jimmy!“ vyhlásil.

„Ďalší mozog,“ uznanlivo podotkol Bill.

„To mi len tak napadlo,“ bránil sa Jimmy.

„Prestaňte už s tými delikátnosťami,“ zahriakla ich Puskinka. „Zaujímalo by ma, čo ďalej s budíkmi.“

„Aha, vracia sa Bongo, poraďme sa s ním,“ navrhol Jimmy.

Rupert Bateman sa prudko zamyslel a prišiel s riešením.

„Počkajte, kým zaspí, potom ich tam opatrne nastražte.“

„Zas má pravdu,“ vyhlásil Jimmy. „Každý si teraz odnesme svoj budík a potom sa vráťme dolu, aby sme nevzbudili podozrenie.“

Bridž bol stále v plnom prúde – len s malou zmenou.